

Safari

MAITE CARRANZA

Il·lustracions de Manuel Ortega

PREMI EDEBÉ
DE LITERATURA
INFANTIL

marjal

Safari

Maite Carranza

PREMI EDEBÉ DE LITERATURA INFANTIL

marjal

Obra guanyadora del Premi EDEBÉ de Literatura Infantil segons el veredict del jurat format per: Teresa Colomer, Ángeles González-Sinde, Toni Iturbe, Roberto Santiago i Vicenç Villatoro.

© Text: Maite Carranza, 2019

© Il·lustracions: Manuel Ortega, 2019

© Ed. Val: Marjal, 2019

Alt Palància, 6, baix

46920 Mislata (València)

www.edebe.com

Atenció al client: 902 44 44 41

contacta@edebe.net

Directora de Publicacions: Reina Duarte

Editora de Literatura Infantil: Elena Valencia

Disseny de la col·lecció: Book & Look

Adaptació al valencià: Vicent Esteve

Primera edició, març 2019

ISBN: 978-84-8348-530-9

Depòsit legal: B. 7944-2019

Imprés a Espanya

Printed in Spain

EGS - Rosari, 2 - Barcelona

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 45).

*Al meu nebot Salvador,
que coneix i entén els ximpanzés*

PRIMERA PART

1

A la selva

No sé on em trobe.
No veig res; em fa mal el cap, amb prou faenes el puc moure, i sent un sorollet com si me l'estigueren tallant amb una serra mecànica.

Sorry, rectifique, crec que m'he confós.

El soroll no és ben bé el d'una motoserreta —no soc expert en motoserres—... Sona més aviat a esbufecs d'animal —tampoc no soc expert en animals.

Ara que hi pense... Un animal?

No pot ser, però ho és. El gruny és paregut al d'un gos rabiós abans d'atacar.

Vull pensar, però no puc. Sospite que m'he pegat un gran bac, per això tinc un bony al

front i he perdut la memòria. Com més em trenque el cap pitjor, no sé qui soc ni com em dic. L'únic record que conserve és el d'una xica encantadora que somriu, xarra sense parar i es diu Mary Jo, d'això n'estic segur. Quan hi pense se m'ompli la boca del gust dolç del xocolate i sent desitjos d'abraçar-la, tot i que no estiga ací, amb mi. Crec que és un record bonic.

Tot d'una, alguna cosa m'engrapa pel braç i un udol, aquesta vegada molt a prop, tan a prop que l'alé em crema la pell, m'obliga a obrir els ulls.

Els torne a tancar mort de por.

És una bèstia salvatge, a mig pam de la meua cara, que m'olora. He vist un morro enorme i unes dents llargues i esmolades, sent la seva respiració a la galta esquerra i la calfor del seu cos immens damunt la meua camiseta.

«Deu ser un somni», em dic molt convençut, i torne a obrir els ulls, com quan m'alce a mitjan nit sense connexió amb el món re-

al, mort de set, i vaig fent tentines pel passadís de casa, camí de la cuina, sense saber si dorm o estic despert.

Aquesta volta no, no és un somni. Estic davall d'una bèstia enorme, peluda i terrorífica que pareix... un mico gegant. Sé que és un mico perquè té la mateixa pinta que King Kong, el de la pel·lícula. O és cosí germà seu.

I jo soc el seu presoner.

«Val més que no em moga i potser s'oblidarà que em trobe ací», em dic, i em quede quietet, sense quasi respirar.

La tranquil·litat dura ben poc. Note com se li estufarra el pèl, se li dispara el cor —que batega com un tambor bum-bum— i comença a bellugar-se avant i arrere. I tot d'una, i sense avisar, fa uns brams esgarrifosos.

M'adone que tot plegat va de veritat i que les coses pinten molt malament. La bèstia que se'm vol papar està envoltada d'altres bèsties com ella que criden, xisclen, es fan colps al pit i se'ns acosten perillosament.

Quin sarau s'ha muntat.

Està claríssim. Estan discutint per veure qui se'm menja.

I tot d'una, em recorde de tot. Del meu nom, del meu hámster, que m'he perdut a la selva africana, que estic sol, que no puc cridar, ni demanar auxili.

I, ara, què faig? Què faríeu en el meu lloc?
Perdoneu.

De segur que no enteneu un borrall, i que us deveu d'estar preguntant qui dimonis soc jo i què hi faig al mig de la selva davall de les urpes d'un mico afamat a punt de devorar-me.

I teniu tota la raó.

Cal que comence pel principi i que us conte la història de la meua família, dels lleons i de Mary Jo.